

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Hai, ngày 03/02/2025.

PHẬT PHÁP VẤN ĐÁP

BÀI 165

Hòa Thượng dạy chúng ta tu hành là để đối trị tập khí phiền não, hàng phục thói hư tật xấu của mình chứ không phải cầu có cảm ứng và thần thông. Cảm ứng là mong muốn trong đời sống có nhiều điều tốt đẹp vượt ngoài ý muốn. Tâm mong cầu đó khiến người ta rơi vào cảnh Ma, bị Ma dẫn dụ. Thỏa mãn tham cầu năm đục sáu trần chỉ là cảm ứng của Ma.

Nhiều người, thậm chí là người tu hành nhiều năm cũng không biết điều này. Người xưa từng dạy: *“Phật Bồ Tát thành tựu điều tốt đẹp cho người chứ không phải thỏa mãn danh vọng lợi dưỡng cho người”*. Cho nên có người nói cha A Di Đà cho cái nhà này, cho cái nhà kia là tư duy khập khiễng. Chúng ta phải hiểu rằng: *“Người phước thì ở đất phước và đất phước chỉ dành cho người phước.”*

Hòa Thượng nói rằng Phật đem hết đạo lý phương pháp chỉ dạy cho chúng ta để chúng ta hiểu và sống phù hợp với chân tướng vũ trụ nhân sanh, phù hợp trong các mối quan hệ giữa người với người, giữa người với thiên địa quỷ thần và giữa người với hoàn cảnh đại tự nhiên. Do đó, chúng ta đừng bao giờ khởi ý niệm mong cầu đời sống thuận tiện mà nên hướng tới mong muốn cho chúng sanh được điều tốt đẹp.

Câu hỏi đầu tiên trong bài học hôm nay, có người hỏi Hòa Thượng rằng: *“Kính bạch Hòa Thượng, người sơ học và người tu hành lâu năm, người thì có đời sống thanh nhàn và người lại bận rộn, vậy làm sao để tu hành trong từng hoàn cảnh hoặc thanh nhàn, hoặc bận rộn như vậy ạ?”*

Khi chúng ta nỗ lực học tập đủ lâu thì chúng ta sẽ biết cách làm thế nào để tu học. Có người cũng hỏi tôi câu hỏi rằng tu làm sao cho đúng pháp? Tôi trả lời rằng chỉ cần nghe Hòa Thượng giảng thật nhiều từ vài năm trở lên thì sẽ tự biết làm thế nào. Sáng nay, tôi khởi lên một ý niệm và ý niệm đó có lợi cho rất nhiều người. Cho nên khởi niệm của chúng ta cũng phải là vì lợi ích chúng sanh, lợi ích cộng đồng và xã hội chứ không khởi niệm vì cơm áo gạo tiền, danh vọng cá nhân thì đó là đúng pháp. Chúng ta có thể hoặc không thể thành Phật, Bồ Tát, Thánh Hiền đều là do trong ý niệm.

Trả lời câu hỏi đầu tiên, Hòa Thượng nói: ***“Tu học phải chọn lựa một hoặc hai loại thích hợp với trình độ và hoàn cảnh đời sống của chính mình. Không cần phải chọn quá cao.”*** Có người có học lực trong xã hội cao nên nghĩ rằng không thể chọn pháp quá thấp nên họ rơi vào trạng thái nói thì được nhưng làm không được. Hòa

Thượng tiếp lời: “**Điều kiện cơ bản nhất là phải phù hợp ngay trong đời sống của mình như sách Liễu Phàm Tứ Huấn, Kinh A Nan vấn Phật sự kiết hung, sách Thái Thượng Cảm Ứng Thiên, Kinh Thập Thiện Nghiệp Đạo. Đây là nền tảng của sự tu hành. Không luận là chúng ta tu học Đại thừa hay Tiểu thừa, Hiển giáo hay Mật giáo, Tông môn giáo hạ thì đây là căn bản của sự tu hành. Cũng giống như xây dựng một ngôi nhà thì nền móng là vô cùng quan trọng.**”

Móng chắc thì nhà đứng vững, móng không chắc thì nhà mau đổ vỡ. Sự tu học của chúng ta cũng vậy, chúng ta có xây dựng trên nền móng hay không? Học tập Thái Thượng Cảm Ứng Thiên – cuốn sách nói về nhân quả, tội phước báo ứng giúp chúng ta không mắc sai lầm. Liễu Phàm Tứ Huấn là sách chỉ dạy phương pháp hành thiện, tích thiện, nhờ đó thay đổi được vận mệnh của chúng ta. Thập Thiện Nghiệp Đạo là để chúng ta đối trị ba nghiệp “*Thân khẩu Ý*”. Cho dù chúng ta tu pháp môn nào mà không có nền tảng này thì như nhà không có móng, để rồi việc tu học của chúng ta tưởng là tốt nhưng đến một ngày sẽ có tác dụng phụ xuất hiện.

Cho nên chúng ta phải xây dựng nền móng vững chắc. Ngày ngày chúng ta không thể không tu thiện, tích thiện. Hãy thử cho đi, chúng ta sẽ thấy, càng cho đi thì chúng ta sẽ càng nghĩ ra nhiều việc để làm, nghĩ ra nhiều thứ để bố thí. Muốn vậy, chúng ta phải dụng tâm, sau đó là nỗ lực làm việc bằng tâm bằng sức chứ không nói bằng miệng. Đây là cách chúng ta cải tạo vận mệnh một cách tốt nhất. Tuy nhiên, nếu chúng ta chỉ làm trên hình thức mà nội tâm không thay đổi thì không thể cải tạo vận mệnh.

Cho nên, Hòa Thượng nhắc đến Thái Thượng Cảm Ứng Thiên, Liễu Phàm Tứ Huấn và Thập Thiện Nghiệp Đạo. Đây là căn bản của căn bản. Vậy chúng ta đã xây dựng được tốt chưa mà mong muốn vãng sanh Tây Phương Cực Lạc, hay mong muốn được đến một cõi an lành hay mong muốn ngay hiện đời được sống an vui hạnh phúc. Chúng ta không cần mong muốn, chỉ cần xây dựng được nền tảng thì nhất định ngay cuộc sống này được an vui, hạnh phúc.

Hòa Thượng nói tiếp: “**Tu Tịnh Độ Tông, về mặt Kinh điển, chúng ta chỉ cần chọn một loại trong năm Kinh một Luận. Nếu chúng ta có nhiều thời gian thì chọn Kinh Vô Lượng Thọ và có ít thời gian thì chọn Kinh A Di Đà. Cứ y chiếu theo bộ Kinh đó mà tu hành, lão thật, thành thật niệm Phật thì nhất định sẽ có thành tựu.**” Việc này không hề dễ dàng vì chúng ta thường xen tạp. Chúng ta thấy người khác tu nhiều thứ thì cảm thấy việc tu một thứ quá đơn điệu, tự cho là chưa đủ nên cũng bắt chước chạy theo. Hòa Thượng trong lúc giảng Kinh Vô Lượng Thọ từng nói: “*Bạn có đủ can đảm để suốt cuộc đời này chỉ niệm một câu A Di Đà Phật không?*” Nhiều người không làm được lời nói này của Hòa Thượng vì họ thấy một câu “**A Di Đà Phật**” là không đủ nên phải thêm pháp này pháp khác.

Hòa Thượng nói: “**Ngoài việc y theo giáo huấn của Kinh, chúng ta tuân thủ những nguyên tắc, phương pháp, đó chính là trì giới. Nhân “Giới” được “Định”.**”

Nhà Phật nói được “Định” chính là niệm Phật tam muội, cũng chính là Tịnh Độ Tông nói “nhất tâm bất loạn, công phu thành khối”. Bạn có thể niệm đến “công phu thành khối” thì bạn sẽ nắm chắc việc vãng sanh Tịnh Độ.

“Người công phu tốt thì sanh tử tự tại, muốn ra đi lúc nào thì ra đi vào lúc đó hay muốn ở thêm vài năm cũng không hề gì! Đây mới là việc thù thắng nhất thế gian này! Sự việc này người người đều không thể làm được. Vì sao bạn không thể làm được? Vì bạn không thể buông xả tất cả. Triệt để buông xả thì làm đến được. Ngay đến Kinh giáo cũng buông xuống thì không ai không thành tựu! Khi chúng ta nắm được đại ý, cương lĩnh Phật dạy chúng ta thì cứ y theo đó mà tu học thì không ai không thành tựu.”

Ngoài năm giới 10 thiện, chúng ta còn tuân thủ năm giới nhà Phật, tuân thủ phong tục tập quá, phép tắc quy điều. Hòa Thượng Hải Hiền, là người không biết chữ, không nghiên cứu Kinh giáo nhưng lại là tấm gương về việc niệm một câu “***A Di Đà Phật***” là đủ. Ngày ngày Ngài làm nông nghiệp, khai khẩn đất đai, trồng ngũ cốc. Đến giờ phút lâm chung, Ngài tự tại vãng sanh, lưu toàn thân xá lợi.

Hòa Thượng Hải Khánh hay Mẹ của Hòa Thượng Hải Hiền đều tự tại vãng sanh. Mẹ của Hòa Thượng Hải Hiền biết trước giờ ra đi. Trước lúc vãng sanh, bà còn về thăm quê hương, biểu pháp nhắc nhở thân bằng quyến thuộc niệm Phật. Bà còn làm bánh háo tặng mọi người rồi mới vãng sanh. Trên đây là tấm gương về những người không học cao hiểu rộng mà chỉ biết và niệm một câu “***A Di Đà Phật***” mà thành tựu. Kinh A Di Đà chỉ dạy nếu có chúng sanh nào niệm Phật từ một đến bảy ngày nhất tâm bất loạn (không xen tạp) thì khi lâm chung Phật A Di Đà và thánh chúng sẽ đến tiếp dẫn. Như vậy chỉ cần một câu “***A Di Đà Phật***” là đủ.

Nếu người người đều biết đến câu “***A Di Đà Phật***” thì thế gian tốt đẹp biết bao vì danh hiệu Phật vốn dĩ thuần tịnh thuần thiện mà sự thuần tịnh, thuần thiện ấy ở trong mỗi con người thì sẽ dẫn đạo cho con người. Có câu nói: “***Đức hóa thiên hạ***” – đức cảm hóa thiên hạ. Vậy muốn có công đức, phước đức, đức hạnh để cảm hóa thiên hạ thì con người phải hành trì trong dài lâu, không mệt mỏi. Tuy nhiên, thời kỳ Mạt pháp, con người sợ nhắc đến đạo đức vì họ cho rằng khó làm, rườm rà và không cần thiết. Cũng vậy, ai cũng thích con cháu ngoan hiền nhưng lại không đưa con đến trường dạy về đạo đức mà thích con học ở một ngôi trường danh giá, có tiếng tăm, phải đóng thật nhiều tiền, đưa rước bằng ô tô.

Chúng ta nên quay lại kiểm điểm xem có đúng là chúng ta đang học tập với Phật không? Chúng ta có lấy Phật ra để tổ điểm còn mọi việc làm của chúng ta có phải chỉ để phục vụ cho tư dục, tư lợi của chúng ta hay không? Hòa Thượng nói nếu chúng ta ngày ngày làm theo Phật thì tự tại, an vui còn nếu không làm theo Phật thì ngày ngày bất an, đần đờ, suy nghĩ. Đây là kết quả, chúng ta rất dễ quán sát thấy.

Hòa Thượng nói: **“Thế Tôn năm xưa ở đời nói pháp phần nhiều là do đại chúng nêu ra vấn đề cũng chính là những chúng sanh ngay lúc đó khai thỉnh. Phật vì họ mà giải đáp. Rất nhiều bộ Kinh do chúng sanh hỏi đến thì Phật mới nói nhưng có bộ Kinh, vô vấn tự thuyết, tức là không ai hỏi mà Phật vẫn nói vì đây là Pháp chân thật lợi ích cho chúng sanh đặc biệt là chúng sanh thời kỳ Mạt pháp. Kinh A Di Đà là bộ Kinh vô vấn tự thuyết tức là không ai hỏi mà Phật vẫn nói.**

“Có những câu hỏi thì giống nhau nhưng khi Phật trả lời thì không giống nhau, cùng là một vấn đề nhưng có nhiều đáp án khác nhau. Vì sao? Vì Phật có thể quán sát căn cơ của chúng sanh. Khi chúng ta đọc Kinh, tại sao chúng ta không hiểu phải làm như thế nào? Là vì bộ Kinh đó không khế cơ, khế hợp với căn tánh của chúng ta.”

Ví dụ nếu chúng ta muốn cải tạo vận mệnh thì đáng lẽ ra phải đọc Liễu Phàm Tứ Huấn thì chúng ta lại đọc những bộ Kinh có cảnh giới quá cao như Kinh Hoa Nghiêm Áo Chi hay Kinh Lăng Nghiêm. Vì lẽ đó, Kinh thì có đọc nhưng không thể khế nhập vì không khế cơ. Khế cơ là khế với căn cơ của chính mình. Vậy làm sao, việc lựa chọn Kinh sách tu học phải phù hợp với phương thức đời sống, với công tác công việc chúng ta đang làm, khiến chúng ta có thể hòa mình vào trong đó mà không có chướng ngại khó khăn. Đó là khế cơ!

Vì Phật có thể quán sát căn cơ của chúng sanh nên cùng một câu hỏi giống nhau nhưng Phật lại trả lời rất nhiều đáp án. Phật biết rõ chúng sanh tuy hỏi như vậy nhưng thật lòng không phải muốn như vậy. Cũng là học Phật nhưng người thì cần cầu giải thoát, người thì dừng lại ở việc nương vào Phật để bảo hộ bình an, được phước lành. Họ chỉ muốn có đời sống an vui hạnh phúc và đời sau có phước báu để tiếp tục làm người giàu sang quyền thế.

Hòa Thượng nói: **“Có một nguyên tắc chúng ta phải biết là khi chúng ta tu học một pháp nào đó thì pháp đó phải phù hợp với chúng ta, phải mang lại đời sống an vui, tự tại và khi hết báo thân này, chúng ta đến được thế giới mình mong muốn. Rất ráo hơn nữa là ngay trong đời sống này siêu việt được sáu cõi luân hồi thì mới xem là liễu nghĩa. Bạn tu pháp nào mà không liễu thoát được sanh tử thì không thể gọi là liễu nghĩa.”**

Chúng ta muốn tu hành để liễu thoát sanh tử thì chúng ta chọn pháp liễu thoát sanh tử, còn nếu chúng ta muốn chọn pháp nhân, thiên thì tu phước để đời sau được làm người, làm thiên nhân. Pháp này không liễu nghĩa, không phải là pháp mà Phật muốn nói. Đó chỉ là Phật phương tiện nói theo mong cầu của chúng sanh mà thôi. Tuy nhiên, càng ngày căn tánh của chúng sanh càng nhỏ hẹp, họ không muốn tiếp nhận pháp nhất thừa và nhị thừa mà chỉ thích tiếp nhận pháp tam thừa, làm nhân thiên giàu có.

Do đó, trên Kinh Phật dạy rằng vì chúng sanh không tiếp nhận pháp nhất thừa (pháp thành Phật) nên Phật đành phải thuyết pháp nhị thừa và tam thừa (phước báu trời người) cho chúng sanh. Tiêu chuẩn để trở lại làm người cũng khá cao. Đó là tu tốt năm giới “*Không sát sanh, không trộm cắp, không nói dối, không tà dâm, không uống rượu*” và có tu 10 thiện “*Thân không sát đạo dâm, Ý không tham sân si, Miệng không nói dối, không nói lưỡi đôi chiều, không nói lời hung ác, không nói lời thêu dệt*”. Tiêu chuẩn để làm thiên nhân là tu tốt năm giới và tu 10 thiện phải đạt trung phẩm trở lên, bên cạnh đó còn tu tứ vô lượng tâm gồm tâm “*Từ Bi Hỷ Xả*” vô lượng.

Khi chúng ta tu hành đúng pháp như người xưa nói: “*Người phước ở đất phước, đất phước chỉ dành cho người phước ở*” thì việc an lành hạnh phúc trong cuộc đời này không cần cầu mà tự có. Người tu hành đúng pháp thì không có tham cầu, họ có thể xa lìa “*danh vọng lợi dưỡng, năm dục sáu trần, tự tư tự lợi, tham sân si mạn*” nên tự nhiên đạt được an vui.

Câu hỏi thứ hai: “*Lão Hòa Thượng thường nói rằng mười phương chư Phật đều là niệm Phật mà thành Phật, vậy thì con xin hỏi là khi A Di Đà Phật chưa thành Phật thì chư Phật niệm ai mà thành Phật?*”

Hòa Thượng trả lời: “*Tôi chỉ dẫn lời Tổ sư Đại đức nói chứ tôi không dám nói lời nói này. Khi A Di Đà Phật chưa thành Phật thì chư Phật cũng niệm A Di Đà Phật mà thành Phật. Đây là thật, không phải giả vì A Di Đà Phật, không phải là một. Chúng ta xem thấy trên Kinh điển, có rất nhiều Phật đồng danh đồng hiệu cho nên chúng ta nghĩ họ nhất định, cũng là niệm A Di Đà Phật mà thành Phật.*” Chúng ta niệm “*A Di Đà Phật*” chính là niệm vô lượng thọ, vô lượng quang, vô lượng giác. Niệm “*A Di Đà Phật*” là quay về tự tánh của chúng ta, “*Tự tánh Di Đà, duy tâm Tịnh độ*”. Khi chúng ta quay về tự tánh thuần tịnh thuần thiện, không hề ô nhiễm thì chúng ta chính là A Di Đà.

Hòa Thượng đã dẫn lời của Tổ sư đại đức mà lời nói của các Ngài đã được nhiều người công nhận, tán tụng, không có sự phản bác trong nhiều đời. Cho nên trong việc tu học của chúng ta, chúng ta phải cẩn trọng, phải tìm được một vị thầy để nương tựa. Chúng ta hiện đang được nghe và nương tựa Hòa Thượng Tịnh Không, do đó, chúng ta cứ nghe theo Hòa Thượng. Nếu hôm nay chúng ta chưa hiểu thì cứ để đó, dần dần sau khi tâm khai ý mở rồi, chúng ta tự khắc sẽ hiểu. Chỉ cần chúng ta y giáo phụng hành thì nhất định có kết quả./.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!